

Sygn. akt II AKa 270/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SA Sławomir Steinborn

SO del. Marta Urbańska

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Konkol

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.A. B.

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 r.

sprawy

M. D., s. J., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

D. K., s. M., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

D. B., s. W., ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

P. S., c. K., ur. (...) w B.

oskarżonej z art. 189 § 3 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2018 r., sygn. akt

IV K 50/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I w ten sposób, że podwyższa orzeczone kary pozbawienia wolności wobec oskarżonych:

- M. D. – do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,
- D. K. – do 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności,
- D. B. – do 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności,
- P. S. – do 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Z. – Kancelaria Adwokacka w G., r. pr. M. M. – Kancelaria Radcy Prawnego w G., adw. A. M. – Kancelaria Adwokacka w G. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej odpowiednio oskarżonym: M. D., D. B. i P. S. w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 270/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z 18 stycznia 2018r. w sprawie IV K 50/17

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		D. K. M. D.	Zachowanie oskarżonego w zakładzie karnym Zachowanie oskarżonego w	Opinia oskarżonym o Opinia oskarżonym o	k.1720-1722 k.1698-1700

			zakładzie karnym		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		W tym zakresie Sąd odwoławczy nie przeprowadzał dowodów			

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Opinie o oskarżonych	Będzie o tym mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

	Nie dotyczy	Nie dotyczy
--	-------------	-------------

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp	Zarzut	
	1Na zasadzie art.438 pkt 1 i 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność orzeczonych względem oskarżonych M. D., D. K., D. B. i P. S. kar odpowiednio 4, 6, 4 i 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy zarówno stopień zawinienia oskarżonych, społeczna szkodliwość przypisanego im czynu, sposób życia oskarżonych przed popełnieniem przestępstwa uzasadniają wymierzenie im kar znacząco wyższych, przez co orzeczone kary nie spełnią swojej roli w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie podkreślenia wymaga, że obecnie rozpoznawana jest jedynie apelacja wywiedziona przez oskarżyciela publicznego. W pozostałym bowiem zakresie, tj. w odniesieniu do apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych ostatecznie wypowiedział się już Sąd Apelacyjny w Gdańsku poprzednio rozpoznający sprawę: wyrokiem z 18 października 2018r. w sprawie		

II AKa 197/18. Wywiedziona w sprawie na niekorzyść oskarżonych kasacja dotyczyła natomiast jedynie orzeczonych wobec oskarżonych kar i w tym tylko zakresie wyrok ten mocą wyroku Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2020r. w sprawie III KK 518/19 został uchylony a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Z tego względu Sąd Apelacyjny obecnie orzekający nie będzie w niniejszym uzasadnieniu odnosił się do zarzutów podniesionych w apelacjach wywiedzionych przez obrońców oskarżonych.

Aprobatę Sądu odwoławczego zyskał zarzut rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec oskarżonych, choć brak jest podstaw do wymierzenia kar 10 lat pozbawienia wolności i to wobec wszystkich oskarżonych.

Wskazać nadto należy, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w

instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa).

Sąd Apelacyjny podziela pogląd skarżącego, że kary orzeczone wobec oskarżonych w przedmiotowej sprawie są rażąco łagodne.

Na wstępie wskazać należy, że czyn przypisany oskarżonym cechuje bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości przejawiający się w naruszeniu jednym czynem dwóch przepisów ustawy karnej, z których każdy stanowi zbrodnię. Oskarżeni swoim zachowaniem naruszyli takie dobra pokrzywdzonego jak: wolność osobista i seksualna oraz jego zdrowie. Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd skarżącego co do tego, że działanie oskarżonych cechował wyjątkowo wysoki stopień okrucieństwa przejawiający się nie tylko w podjętych czynnościach (do czego Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia) ale również w rozciągniętym w czasie ich działaniu oraz motywacji sprawców.

Podkreślenia bowiem wymaga, że inkryminowane dręczenie pokrzywdzonego trwało ponad dobę: od godzin porannych 4 października do godzin popołudniowych 5 października 2016r. Nie sposób znaleźć jakiegokolwiek uzasadnienia dla takiego zachowania ale wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie motyw działania sprawców był wyjątkowo błahy, żeby nie powiedzieć wręcz, że nie istniał.

Podkreślenia wymaga, że motywem tym pierwotnie był zamiar zlokalizowania P. L., który rzekomo miał kiedyś uderzyć byłą dziewczynę oskarżonego D. K.. Wskazać dalej należy, że pokrzywdzony starał się zadośćuczynić oczekiwaniom oskarżonych podając miejsca, w których może przebywać P. L. i jeżdżąc z oskarżonymi w jego poszukiwaniu a mimo to doznał z ich strony tak wielkiej krzywdy.

Są to okoliczności, które – w ocenie Sądu Apelacyjnego - w równym stopniu wpływają na wymiar kar jakie winny być orzeczone wobec wszystkich oskarżonych. Za taką okoliczność uznać również należy podnoszone przez skarżącego (str.4 apelacji): uczynienie sobie zabawy z dręczenia pokrzywdzonego i czerpanie z tego przyjemności oraz chęć zaimponowania poszczególnym współoskarżonym, choć odnosi się to w większym stopniu do oskarżonych: D. K., P. S. i D. B., w mniejszym stopniu do oskarżonego M. D.; szerzej do tego odniesie się Sąd odwoławczy w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Cechą wspólną wszystkich oskarżonych jest również ich młody wiek. W kontekście

zarówno wskazanych wyżej, jak i innych, do których Sąd odwoławczy odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia, okoliczności obciążających nie można przeceniać okoliczności łagodzącej, jaką co do zasady jest młody wiek sprawców. Zdaniem Sądu Apelacyjnego fakt, że oskarżeni w młodym wieku dopuścili się tak groźnego przestępstwa świadczy o ich głębokiej demoralizacji. Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych odnoszącym się do przestępców młodocianych czynnikiem wiodącym przy orzekaniu kary są warunki i właściwości osobiste a ustalenie, że sprawca wykazuje wysoki stopień demoralizacji może wskazywać - nie rezygnując z wychowawczej roli kary - na konieczność długotrwałego oddziaływania na niego w toku wykonywania kary pozbawienia wolności. „Z faktu, iż sprawca jest młodociany nie wynika obowiązek jego łagodnego traktowania. Na eksponowanie tej okoliczności mogą liczyć tylko młodociani nie zdemoralizowani. W stosunku do młodocianych sprawców groźnych przestępstw, których stopień demoralizacji jest znaczny, zgodnie z dyrektywą art.51 kk (obecnie art.54 § 1 kk) i art.50 kk (obecnie art.53 kk) należy orzekać kary surowe, pozwalające na prowadzenie długotrwałego procesu wdrażania do przestrzegania porządku prawnego, pozwalające na doprowadzenie procesu wychowania sprawcy do pozytywnego rezultatu” (orzeczenie składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 lipca 1985r. w sprawie V KRN 284/85). Wprawdzie w przedmiotowej sprawie jedynie oskarżona P. S. odpowiadała jako sprawca młodociany, to jednak

pozostali oskarżeni również są osobami młodymi. W dacie czynu bowiem oskarżeni: M. D. i D. K. mieli po 23 lata a oskarżony D. B. – 24 lata.

Podkreślenia jednak wymaga, że wskazane wyżej dyrektywy wymiaru kary wskazują na konieczność zróżnicowania kar wobec poszczególnych oskarżonych; różna bowiem była ich rola i stopień „zaangażowania” w przestępstwo popełnione na szkodę R. T.. Częściowo różne są również okoliczności jakie należy mieć na względzie przy wymiarze kary. Dostrzega to również sam skarżący (str.4 apelacji).

Odnosząc się do oskarżonego **D. K.** wskazać należy, że – zgodnie z niekwestionowanymi przez skarżącego (str.3 apelacji) ustaleniami poczynionymi przez Sąd Okręgowy – stopień jego zaangażowania w popełnienie przestępstwa był największy. I tak:

- krzyczał na pokrzywdzonego,
- wielokrotnie bił, kopał i strzelał z broni pneumatycznej do pokrzywdzonego,
- brał udział w dwukrotnym umieszczeniu pokrzywdzonego w bagażniku swojego samochodu,
- brał udział w zmuszaniu pokrzywdzonego do zebrania w S. i G.,
- gasił papierosy na dłoni pokrzywdzonego,
- uderzał pokrzywdzonego kijem w tył głowy,
- w samochodzie bił pokrzywdzonego pięściami i pałką po głowie, karku, kroczu i nogach,

- sprowokował pokrzywdzonego do uderzenia D. B., co skutkowało pobicciem go przez tego oskarżonego,

- nakłaniał oskarżonego M. D. do bicia pokrzywdzonego,

- dwukrotnie zgwałcił pokrzywdzonego,

- robił zdjęcia pokrzywdzonemu po tym jak ten został umieszczony w bagażniku samochodu,

- pokazywał świadkowi K. N. pokrzywdzonego, gdy ten był w bagażniku samochodu.

W końcu również to dla niego oskarżeni D. B. i M. D. za pośrednictwem pokrzywdzonego poszukiwali P. L., który miał swego czasu uderzyć jego byłą dziewczynę.

Nadto jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary oskarżonemu D. K. należy poczytać działanie pod wpływem mefedronu. Wprawdzie w dacie czynu oskarżony był osobą niekaraną, to jednak wskazać należy, że 29.04.2017r. uprawomocnił się wobec niego wyrok Sądu Rejonowego w Działdowie w sprawie II K 87/17 za czyn z art.278 kk (k. 1560 akt sprawy). Zachowanie będące przedmiotem niniejszego postępowania nie jest zatem incydentalnym naruszeniem przez niego prawa.

Wobec takiej ilości i ciężaru gatunkowego okoliczności obciążających, istotnej okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary nie może stanowić częściowe przyznanie się oskarżonego do winy. Tym bardziej, że przyznanie to miało charakter wykrętny. W istocie bowiem oskarżony umniejszał stopień swojego zawinienia

zaprzeczając wręcz niektórym przypisanym mu zachowaniom.

Przy wymiarze kary oskarżonemu D. K. Sąd odwoławczy miał również na uwadze opinię jaką zyskał w czasie izolacji penitencjarnej. Dobra opinia z jednej strony nie może skutkować utrzymaniem orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, z drugiej zaś powoduje, że nie ma podstaw do orzeczenia kary w wymiarze żądanym we wniesionym środku odwoławczym. Oznacza ona bowiem, że oskarżony D. K. poddaje się resocjalizacji, która – w ocenie Sądu Apelacyjnego – zakończy się pozytywnie po wykonaniu orzeczonej kary 9 lat pozbawienia wolności. W ocenie Sądu Apelacyjnego jest to kara sprawiedliwa, zgodna z dyrektywami wymiaru kary określonymi w art.53 kk.

Trafnie zarówno Sąd Okręgowy, jak i skarżący wskazali, że oskarżona **P. S.** w stopniu zbliżonym do oskarżonego D. K. maltretowała pokrzywdzonego. Stąd i kara orzeczona wobec niej, jest zbliżona do kary orzeczonej wobec tego oskarżonego. Wskazać bowiem należy, że oskarżona:

- brała udział w zmuszaniu pokrzywdzonego do żebrania w G.,
- wielokrotnie biła pokrzywdzonego dłonią po twarzy i kopła leżącego,
- wielokrotnie gasiła papierosy na dłoni i nosi pokrzywdzonego,
- biła w samochodzie pokrzywdzonego pałą,
- strzelała w samochodzie do pokrzywdzonego z broni pneumatycznej w podbrzusze i genitalia, również nagie,

- brała udział w gwałtach bezpośrednio dokonywanych na pokrzywdzonym przez pozostałych współoskarżonych, m.in. rozdawała im prezerwatywy i strzelaniem zmusiła go do podania się gwałtom,
- brała udział w umieszczeniu pokrzywdzonego w bagażniku samochodu współoskarżonego D. K.,
- była obecna przy biciu pokrzywdzonego następnego dnia.

Jako okoliczność łagodzącą uznać należało status młodocianej jaki posiada oskarżona, Sąd Apelacyjny odnosił się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu (str.5) Wprawdzie uprzednia niekaralność stanowi co do zasady okoliczność łagodzącą, to jednak w odniesieniu do 18-letniej w chwili czynu oskarżonej nie można tej okoliczności przeceniać. Należy bowiem mieć na uwadze fakt, że w polskiej procedurze karnej odpowiedzialności karnej co do zasady podlega sprawca po ukończeniu 17 lat. Nie sposób zatem uznać za okoliczność szczególnie łagodzącą wieku oskarżonej, skoro już po roku i niespełna 3 miesiącach od ukończenia 17 lat dopuściła się czynu wyczerpującego znamiona dwóch zbrodni.

Na korzyść oskarżonej przy wymiarze kary Sąd Apelacyjny poczytał również przyznanie się do winy. W odróżnieniu od pozostałych oskarżonych, oskarżona P. S. złożyła wyjaśnienia, w których nie umniejszała swojej winy. Nie przyznała się jedynie do przypisanego jej gwałtu na pokrzywdzonym, ale – w ocenie Sądu odwoławczego – wynika to z braku zrozumienia istoty instytucji współsprawstwa. Wskazać zatem

należy, że istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej lecz także sytuacja, gdy popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról. W przedmiotowej sprawie oskarżona P. S. była obecna przy gwałtach dokonywanych przez bezpośrednich sprawców, rozdawała im też prezerwatywy. Oskarżona strzelała również do pokrzywdzonego z broni pneumatycznej, gdy ten odmówił „zrobienia lodu” współoskarżonym i po tym doszło do gwałtów.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że karą sprawiedliwą, spełniającą dyrektywy jej wymiaru określone w art.53 kk i art.54 § 1 kk jest kara 8 lat pozbawienia wolności. Brak jest bowiem podstaw do uznania, że karą taką byłaby wnioskowana przez skarżącego kara 10 lat pozbawienia wolności. Skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów na poparcie takiego postulatu.

Również istnieją podstawy do podwyższenia kary orzeczonej wobec oskarżonego **D. B.**. Brak jest jednak przesłanek do uznania, że winna to być postulowana przez skarżącego kara 10 lat pozbawienia wolności. Także i w odniesieniu do tego oskarżonego brak jest przekonujących argumentów w

wywiezionym środkiem
odwoławczym. Poza
okolicznościami, które dotyczą
wszystkich oskarżonych, do których
Sąd Apelacyjny odnosił się już w
niniejszym uzasadnieniu (str.4-5)
na wymiar kary orzeczonej wobec
oskarżonego D. B. miały wpływ
następujące fakty:

- był inicjatorem nakłaniania
pokrzywdzonego do szukania P. L.,
- spowodował przyjazd oskarżonego
D. K. do Parku Handlowego w G.
(...),
- brał udział w zmuszaniu
pokrzywdzonego do zebrania na
terenie Parku Handlowego w G. (...),
w G. i w S.,
- strzelał do pokrzywdzonego z broni
pneumatycznej w samochodzie, w
podbrzusze i genitalia,
- wielokrotnie kopał
pokrzywdzonego i uderzał go
pięściami po twarzy,
- dwukrotnie zgwałcił
pokrzywdzonego,
- zainicjował ponowne umieszczenie
pokrzywdzonego w bagażniku i brał
w tym udział,
- był obecny przy biciu
pokrzywdzonego następnego dnia.

Również i ten oskarżony odpowiadał
jako sprawca uprzednio karany
–trzykrotnie za czyn z art.279
§ 1 kk i raz z art.278 §
1 kk (k.1566-1567 akt sprawy).
Początkowo oskarżony nie przyznał
się do popełnienia zarzucanego
mu czynu (co oczywiście nie
zostało poczytane na niekorzyść
przy wymiarze kary, gdyż jest
to prawo oskarżonego). Wprawdzie
w dalszych wyjaśnieniach przyznał

się do winy, lecz również i jego wyjaśnienia należy ocenić jako wykrętne. W zasadzie bowiem oskarżony D. B. przyznał się jedynie do bycia na miejscu przestępstwa. Nie sposób zatem uznać aby miało to stanowić istotną okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary.

Ze względów wskazanych już w niniejszym uzasadnieniu (str.5) również wiek oskarżonego nie może skutkować uznaniem, że orzeczona wobec niego przez Sąd Okręgowy kara jest sprawiedliwa i spełniająca wymogi o jakich mowa w art.53 kk. Stopień nasilenia agresji tego oskarżonego wobec pokrzywdzonego był mniejszy niż wyżej wskazanych współoskarżonych, stąd wymiar kary jest niższy niż wymierzone wobec nich. W ocenie Sąd Apelacyjny kara 7 lat pozbawienia wolności spełni dyrektywy jej wymiaru.

Oskarżony **M. D.** wykazał się najniższym (choć również bardzo wysokim) stopniem udręczenia pokrzywdzonego:

- brał udział w zmuszaniu pokrzywdzonego do zebrania w Parku Handlowym w G. (...) i w G.,
- nakłoniony przez oskarżonego D. K. uderzył pokrzywdzonego kilkukrotnie ręką,
- dwukrotnie zgwałcił pokrzywdzonego,
- brał udział w ponownym umieszczeniu pokrzywdzonego w bagażniku samochodu oskarżonego D. K.,
- był obecny przy biciu pokrzywdzonego następnego dnia.

Nadto działał po wpływie mefedronu oraz był uprzednio sześciokrotnie karany, w tym za przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu (k.1562-1563 akt sprawy). Jest to okoliczność niewątpliwie obciążająca przy wymiarze kary, zwłaszcza biorąc pod uwagę młody wiek oskarżonego w chwili czynu (23 lata). Świadczy to bowiem o głębokiej demoralizacji oskarżonego M. D., a zatem jego młody wiek w chwili czynu nie może stanowić istotnej okoliczności łagodzącej przy wymiarze kary.

Również wyjaśnienia oskarżonego formalnie przyznającego się do winy nie są w pełni szczere. Także bowiem i ten oskarżony umniejszał swoją rolę w przedmiotowym przestępstwie.

Podobnie jak w przypadku oskarżonego D. K., dobra opinia jaką aktualnie cieszy się w zakładzie karnym – w ocenie Sądu Apelacyjnego - pozwala jedynie na uznanie, że proces resocjalizacji oskarżonego zmierza w pożądanym kierunku. Nie uzasadnia ona jednak orzeczenia kary w wymiarze określonym w zaskarżonym wyroku. Nie przemawia ona również za orzeczeniem jej w wymiarze postulowanym przez skarżącego.

Mniejszy od pozostałych oskarżonych stopień udręczenia pokrzywdzonego przez oskarżonego M. D. uzasadnia, w ocenie Sądu odwoławczego, orzeczenie kary w najniższym spośród wszystkich orzeczonych, wymiarze. W ocenie Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę wszystkie wskazane wyżej okoliczności, karą sprawiedliwą, spełniającą dyrektywy o jakich mowa w art.53 kk będzie kara 6 lat pozbawienia wolności. Również

<p>i w tym przypadku apelacja oskarżyciela publicznego nie zawiera argumentacji przekonującej o tym, że winna to być kara 10 lat pozbawienia wolności</p> <p>Reasumując zatem wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego, kary orzeczone w toku postępowania odwoławczego wobec poszczególnych oskarżonych spełniają zarówno dyrektywy ich wymiaru określone w przepisach Kodeksu karnego, jak i powodują wewnętrzną spójność zaskarżonego orzeczenia. Brak jest podstaw do wymierzenia kary 10 lat pozbawienia wolności, zarówno wobec wszystkich oskarżonych, jak i wobec któregośkolwiek z nich.</p>		
Wniosek		
<p>10 zmianę zaskarżonego wyroku poprzez, orzeczenie względem każdego z oskarżonych kary 10 lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części o utrzymanie wyroku w mocy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec wszystkich oskarżonych jest zasadny; nie zasługuje natomiast na aprobatę wniosek o wymierzenie wszystkim oskarżonym kar po 10 lat pozbawienia wolności.		

<p>10KOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	Nie dotyczy
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Wyrok w części poza dokonaną zmianą.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Brak zaskarżenia w tej części.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
0.0.1Pkt. I wyroku w zakresie orzeczonych kar.	
Zwiąże o powodach zmiany	
Uznanie za częściowo zasadne zarzutów apelacji.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	Nie dotyczy # art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w	

	<p>sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: M. D. i P. S. w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Na mocy przepisów § 2 ust.1, § 4 ust.1 i 3, § 17 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. B. w postępowaniu odwoławczym.</p>	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk zwalniając oskarżonych od obowiązku ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, że ich aktualna sytuacja finansowa oraz perspektywa wieloletniego pozbawienia wolności uniemożliwiają im ich poniesienie.

1PODPISY

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kary	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana